

Μετανοεῖ ποῦ ἤμαρτηκε μαζί με τὸν Λεβίδη,
ποῦ με τὸν Κόντε, μάλῳστε κ' ἔκεινον τὸν Μπουφίδη,
καὶ θυμωμένους κατ' αὐτῶν ἐπιστρέφει κατ' οἶκον,
καὶ συνετάχθη τοῦ λοιποῦ
τῆ Κορδονάρα τοῦ παπποῦ,
πιστεύων διὰ τὰ γενῆ καὶ πάλιν τῶν Ναυτικῶν.

Μὰ κ' ὁ Μπουφίδης κ' οἱ λοιποὶ
καλόγεροι κ' ἔκεινοι,
κ' ἡ κάθε μούρη σκυθρωπὴ
ῥωτᾷ τί θ' ἀπογίγη.

Πραξικόπημα φοικίδες, τρομερὸν ἐν ἀνηκούστοις,
ἄνδρες λόγων ἀμειλικτῶν
μας ἀφίουν δίχως οἴκτου,
κ' ἔγινε κ' ὁ Μονοκρόσος τῆς Μονῆς κωδιονκρούστης.

Ἐκνωθήσαν οἱ θῶκοι τῆς Βουλῆς τῆς προκομμένης,
καὶ τραβῶν οἱ βουλευταὶ
γὰρ νὰ γίνουσι ἀσκηταὶ
σὺν κ' ἔκεινοὺς τοὺς γλεντζέδες τῆς Μονῆς Φανερωμένης.

Οἱ πάντες ἀπεχώρησαν ἐκ τῆς πολιτικῆς,
ποῦ βαρύτερα φαίνεται τῆς καλογορητικῆς,
κ' ἐπῆγαν ἄλλοι σ' ἐξοχὴ κ' ἄλλοι σὲ μοναστήρι,
καὶ τρέψ' ἡ Ψωροκόστηνα νὰ βρῆ παραβοκύρη.

Ἄλθιμε πῶς σου φαίνεται!... κανεὶς ἐκ τῶν ἐν τέλει
Κυβερνησὶν δὲν θέλει,
γιατὶ τὸν σκαίζει τὸ παρὸν, μὰ καὶ τὸ μέλλον ἔλλειμμα,
καὶ φρίγει καὶ τὸ παρατείνεται ἴδιό μας ἄλεγμα.
Πλὴν διακρῆδη καὶ ρητὸς ἀντίται κ' ὁ Παλάσκας,
νὰ κυβερνήσῃ σήμερα τὸ κράτος τῆς Ἀλάσκας.

Π.—Ἄλλὰ κ' ἐγὼ δὲν δέχομαι τέτοιο ψωροκυβέρο
κ' ἀρκῶμαι τὸ ματσούκι μου κ' ἀλάσπητα σὲ δέρω.

Ὁ καρβωμένος Φαουλῆς, φέρων τὸν Γκράν-Κορντόν,
μὰ ἀπὸ βάρκα προσφώνει τὸν Ναυαρχὸν Γκουρντόν.

Ἄπὸ μέρους τῶν Ναυαρχῶν κ' ἔβαν τῶν Στρατηλατῶν
τῆς συγχρόνου Ρωμοσύνης
χαρετῶ τὸν μέγαν Στόλον τῶν μεγάλων Γαλιτῶν,
ποχῶν φήμην ἱπποσύνης.

Κόττα, Ναύαρχε, πῶς βλέπει με τὴ μάττα του γαριζὰ
τὸ Βασίλειον τῆς σουβρας τῆν Σουθρὴν τῆν Ναυαρχίδα,
κ' ἔτρεξε πυκνὸν τὸ πλῆθος
ὅπως γίνεταί σουβρας,
καὶ μοῦ λένε τὰ λεπτά του πῶς δὲν ἤγγαγε χαράμη
κ' ὄφελῆθσαν σπουδαίως σιδηρόδρομοὶ καὶ τραμ.

Χαιρετῶ κλεινοὺς συμμάχους ἀπὸ μέσης μου καρδίας...
ποῖς δῶξε καὶ χαρὰ!
εὐδίσσαν καὶ πάλιν με φραντζέων εὐδίσας
τοῦ Φαλιῆρου τὴν νερὰ.

Ἐπλημύρθησε ὁ κόσμος πανταχόθεν ἀπὸ Γάλλους
καὶ παντοῦσι παπαγάλους.

Μὰ κ' ἐμεῖς οἱ κατοικοῦντες τοὺς ἱσοπεράτους κήπους
καὶ τὴν γῆν τὴν θυμασίαν

εἴμεθα, καθὼς γνωρίζεις, Ἀθηναῖοι κατὰ τύπους
καὶ Γαλάται κατ' οὐσίαν.

Τώρα ποῦ Κομηταιζήδες ἐθρασύθησαν θρασεῖς
σὲς παρακαλῶ διακρίων νὰ φροντίσετε καὶ σεῖς
νὰ μὴ χάσωμε κ' ἔκεινα τὰ Σαντζάκια τὰ δικά μας
κ' ἀπομεινωμαὶ καὶ πάλιν μόνο με τὰ Γαλλικὰ μας.

Ἀυτὰ σοῦ λέγω, μὴ ἀμὶ καὶ σύμμαχε Γκουρντόν,
καὶ ζήτα μου παρτόν
γιατὶ δὲν ἐπροσκάλεσε μαζί με τὸ Παλάτι
κ' ἐμένα τὸν Γαλάτη.

Ἐδῶ κανένας, Ναύαρχε, δὲν εἶναι σ' τὰ μαλά του,
καὶ βλέπω γύρω σου πρηλεῖς
Ρωμῶν Γαλάτας εὐγενεῖς,
ποῦ πάντα μ' ἀραπόσταρα χορταίνουσι τοῦ γαλάτου.

Ἄλλοις ἀνὴρ ντὲ λὰ πατρί καὶ τὰ συνειθισμένα,
μὲ προβολεῖς ἠλεκτρικοὺς φωτιστε κ' ἐμένα,
καὶ λέρ μπαλιέρ καὶ βιβὲ λὰ φράνς καὶ βάρκες μὲ σαντούρα...
μὰ σὺν γενοῦν καὶ τῶν Ρωμῶν τὰ σκάφη τὰ καινούρια,
ποῦ πέρνου δρόμο, Ναύαρχε, δὲν ξέρω πόσα μίλια,
τότε κ' ἐμεῖς παρὸν ν' ὄνερ βάλθομε σ' τὴ Μαρσίλια
γὰρ νὰ σεῖς ἀποδοσῶμε τὰς τόσας ἐπισκέψεις
κ' ὅσας τιμὰς σοῦ κάναμε νὰ μας τὰς ἐπιστρέψῃς.

Ἄλλ' εἶναι κ' ἀπειροκαψὶ μὲς ἀπὸ τὸν γκαβὸ
μαζί σου νὰ μίλια,
τρικλιεῖ δὲ κ' ἡ βάρκα μου κ' αἰσθητομαὶ ναυτίας,
καὶ δὲν τιμᾷ τὸ ναυτιῶν Γαλάτου φιλευτίας.

Ἦ ναυτιῶσα γενεὰ,
ποῦ χάσκει ἔμπρὸς σεῖς ἐνεὰ,
τὸν τόσον τῆς ἱπποσύνην στοὺς Γάλλους τὸν ὄφειλε...
ὄρεβουάρ ὄρεβουάρ εἰς τὴν Μαρσίλια, φίλοι.

(Τόρεβουάρ τὸ πρόφερε μὲ τόνον κατιόντα
καὶ τσοτριφε κακῆν κακῶς,
καὶ προβολεῖς ἠλεκτρικοὺς
ἐφότισε τὸν ἔξιλιον Γαλάτην ναυτιῶντα.)

Εἰς τὸ Πάνθεον τῆς Τέχνης σκαβῶν γὰρ τὸν Δύτρα τάφο,
στεφανῶν τὸν τεχνίτην, στεφανῶν τὸν ζωγράφον,
καὶ κυτᾶζουσι καὶ φιλοῦνε διακρυμμένα μαθητοῦμα
τῆς τέχνης του κεφαλι καὶ τὸ ραῖνον μὲ σουλοῦδω.

Σχίστε κάθε ζωγραφικὴ του, καὶ στοῦ τάφου του τὸ χῶμα
κάθισε, τιμὴ καὶ τέχνη μὲ τὴν στάχνη σουτροφία,
καὶ σ' ἐμὰς τοὺς ἐδικιοῦτους με τὸ πόντο σεῖς τὸ σκάμμα
τῆς ψυχῆς του τῆς πανώρηας δειχτε τὴν ζωγραφικὴ.

Καὶ καρπόσεις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἦ Πρόδος, ἐφημερὴ ἐν Κωνσταντινουπόλει,
ποικίλης ὄλης καὶ σπουδῆς μεγάλο περιδῶ,
ἐφημερὴ πρωτεύουσα κ' εἰς γῶδον κ' ἐμπαφίον
κ' εἰς δια νέαν ἐθνικὴν χαρτίτουσε πορείαν.
Ἄπὸ Σπανωδῆν γράρεται, βαθὴν τῆς πένης μύστην,
καὶ πρόδουσι σ' τὴν Πρόδουσι εὐχόμεθα ταχίστην.